

อนุสัญญาฉบับที่ 14

อนุสัญญาว่าด้วยการหยุดพักผ่อนประจำปีในสถานประกอบการอุตสาหกรรม

ที่ประชุมใหญ่ขององค์การแรงงานระหว่างประเทศ
ซึ่งคณะประศาสน์การของสำนักงานแรงงานระหว่างประเทศ ได้จัดประชุมกันขึ้น ณ นครเจนีวา
ในการประชุม สมัยที่ 3 เมื่อวันที่ 25 ตุลาคม ค.ศ. 1921 และ
โดยได้ตกลงให้รับเอาข้อเสนอบางประการเกี่ยวกับวันหยุดพักผ่อนประจำปีในงานอุตสาหกรรม
นับเป็นเรื่องที่ 7 ในระเบียบวาระการประชุม และ
โดยได้กำหนดให้ข้อเสนอเหล่านี้ อยู่ในรูปอนุสัญญาระหว่างประเทศ
ได้รับรองอนุสัญญาต่อไปนี้ ซึ่งเรียกว่า “อนุสัญญาว่าด้วยการหยุดพักผ่อนประจำปี
(งานอุตสาหกรรม) ค.ศ. 1921” เพื่อให้สัตยาบันโดยรัฐสมาชิกขององค์การแรงงานระหว่างประเทศ
ตามบัญญัติของธรรมนูญองค์การแรงงานระหว่างประเทศ

มาตรา 1

1. เพื่อวัตถุประสงค์แห่งอนุสัญญานี้ คำว่า "สถานประกอบการอุตสาหกรรม" หมายความว่า 1.1 การทำเหมืองแร่ เหมืองหิน และงานอื่นใดที่ดำเนินการเพื่อการขุดค้นแร่ธาตุจากพื้นดิน 1.2 อุตสาหกรรมซึ่งมีลักษณะเป็นการหัตถกรรม การเปลี่ยนแปลง การทำความสะอาด การซ่อมแซม การตกแต่ง การทำให้สำเร็จรูป การตัดแปลงเพื่อจำหน่าย การทำให้แตกหัก หรือการรื้อถอน หรือการแปรรูปวัตถุหรือทรัพย์สินและรวมตลอดถึงการต่อเรือ และการให้กำเนิด แปลงหรือจ่ายไฟฟ้า หรือพลังงาน 1.3 การก่อสร้าง ต่อเติม ติดตั้ง บำรุงรักษา ซ่อมแซม ตัดแปลงหรือรื้อถอนอาคาร ทางรถไฟ ทางรถราง ท่าเรือ อุโมงค์ สะพานเทียบเรือ ทางน้ำ ในประเทศ ถนนอุโมงค์ สะพาน ทางระบายน้ำ ท่อระบายสิ่งโสโครก บ่อน้ำ โทรเลข โทรศัพท์ ไฟฟ้า แก๊ส ประปา หรืองานก่อสร้างอื่น ๆ รวมทั้ง การเตรียมหรือวางรากฐานงานก่อสร้าง หรือโครงสร้างเหล่านั้น 1.4 การขนส่งผู้โดยสาร หรือสินค้าทางถนน รถไฟ ทางน้ำในประเทศ รวมทั้งการขนถ่ายสินค้าที่อุโมงค์ ท่าเรือ ที่เทียบเรือหรือที่จอดเรือ หรือโรงพักสินค้า แต่ไม่รวมถึงการขนส่งที่ทำด้วยมือ

2. คำจำกัดความนี้ย่อมขึ้นอยู่กับข้อยกเว้นเป็นพิเศษของชาติ การจำกัดชั่วโมงทำงานในสถานประกอบการ อุตสาหกรรม ตามที่มีบัญญัติอยู่ในอนุสัญญาวอชิงตันว่า 8 ชั่วโมงใน 1 วัน และ 48 ชั่วโมงใน 1 สัปดาห์ นั้นจะมีผลรบกวนเท่าที่การยกเว้น ดังกล่าวนั้นมีผลบังคับโดยอนุสัญญาฉบับปัจจุบัน

3. นอกจากที่กล่าวแล้วข้างต้น ถ้าจำเป็นรัฐสมาชิกแต่ละรัฐอาจจำกัดความโดยแบ่งแยกงาน อุตสาหกรรมออกจากงาน พาณิชยกรรมและงานเกษตร

มาตรา 2

1. เจ้าหน้าที่ทั้งหมดที่ลูกจ้างให้ทำงานในสถานประกอบการอุตสาหกรรมของรัฐ หรือเอกชน หรือสาขาอื่นเช่นว่านั้นในทุก ๆ ระยะเวลา 7 วัน จะต้องมีระยะเวลาการหยุดพักผ่อนอย่างน้อย 24 ชั่วโมงติดต่อกัน เว้นแต่จะได้มีการกำหนดไว้เป็นอย่างอื่น โดยมาตราอื่น

2. ถ้าเป็นไปได้ ต้องกำหนดระยะเวลาหยุดพักผ่อนสำหรับเจ้าหน้าที่ทั้งหมดในแต่ละสถานประกอบการให้ตรงกัน

3. ถ้าเป็นไปได้ ต้องกำหนดให้มีการหยุดตามวันหยุดประเพณีนิยมหรือวัฒนธรรมของรัฐ หรือ ท้องถิ่นนั้นด้วย

มาตรา 3

รัฐสมาชิกซึ่งให้สัตยาบันอนุสัญญานี้และซึ่งไม่ได้ให้ ต้องพร้อมที่จะกำหนดระบบการจ่ายค่าทดแทนสำหรับคนงานเมื่อได้รับ อุบัติเหตุจากการทำงานอุตสาหกรรมตามบทบัญญัตินี้โดยระบบการประกันหรือวิธีการอื่นใด การกำหนดระบบเช่นว่านี้ควรจะกระทำ ภายใน 3 ปี นับแต่วันที่ได้ให้สัตยาบัน

มาตรา 4

1. รัฐสมาชิกซึ่งให้สัตยาบันอนุสัญญานี้จะต้องดำเนินการต่อไปในความพยายามให้รัฐสมาชิกอื่นๆ ช่วยเหลือร่วมกันพร้อมทั้งอำนวยความสะดวกในการยอมรับอนุสัญญาและการกำหนดกฎหมายหรือกฎข้อบังคับเกี่ยวกับเรื่องค่าทดแทนแก่คนงานและจะต้องแจ้งให้สำนักงานแรงงานระหว่างประเทศทราบถึงการแก้ไขเปลี่ยนแปลงกฎหมายหรือกฎข้อบังคับที่ใช้บังคับเกี่ยวกับค่าทดแทน ของคนงาน เพื่อจะได้แจ้งให้รัฐสมาชิกอื่น ๆ ทราบต่อไป
2. ถ้ามีกฎหมายใช้บังคับอยู่แล้ว ไม่จำเป็นต้องทำการปรึกษาหารือเช่นว่านั้นอีก

มาตรา 5

รัฐสมาชิกแต่ละรัฐต้องกำหนดระยะเวลาหยุดพักผ่อนชดเชยให้สำหรับการระงับหรือลดชั่วโมงพักผ่อนลงตามความในมาตรา 4 เว้นแต่กรณีซึ่งมีความตกลงหรือจารีตประเพณีกำหนดไว้เรียบร้อยแล้วสำหรับระยะเวลาเช่นว่านั้น

มาตรา 6

1. รัฐสมาชิกแต่ละรัฐจะต้องทำรายการเกี่ยวกับข้อยกเว้นที่ผ่อนผันให้ตามความในมาตรา 3 และ 4 ของอนุสัญญานี้ แล้วแจ้งไป ยังสำนักงานแรงงานระหว่างประเทศ และหลังจากนั้นทุก ๆ 2 ปี ถ้ามีการแก้ไขเปลี่ยนแปลงรายการเหล่านี้จะต้องแจ้งให้ ทราบเช่นเดียวกัน
2. สำนักงานแรงงานระหว่างประเทศ จะเสนอรายงานเกี่ยวกับเรื่องนี้ต่อที่ประชุมใหญ่ขององค์การแรงงานระหว่างประเทศ

มาตรา 7

เพื่อความสะดวกในการใช้บังคับตามอนุสัญญานี้ แต่ละนายจ้าง ผู้อำนวยการหรือผู้จัดการมีหน้าที่จะต้องดำเนินการ 1. กำหนดเวลาหยุดพักผ่อนประจำสัปดาห์ แก่เจ้าหน้าที่ที่ทำงานร่วมกันทั้งหมด เพื่อให้เป็นทราบว่า วันและชั่วโมงใด เป็นเวลาหยุดร่วมกัน โดยวิธีการประกาศให้ทราบซึ่งเห็นได้ในสถานประกอบการ หรือสถานที่อื่นใดซึ่งสะดวกพอ หรือโดยวิธีการอื่นใดซึ่งรัฐบาลยอมรับ 2. ถ้าไม่ได้กำหนดระยะเวลาหยุดพักผ่อนแก่เจ้าหน้าที่ที่ทำงานร่วมกันพร้อมกันทั้งหมด จะต้องแจ้งให้ทราบโดยวิธีเขียน เป็นบัญชีรายการประกาศตามวิธีที่ได้รับการยอมรับโดยกฎหมายของรัฐหรือกฎข้อบังคับของหน่วยงานที่มีอำนาจหน้าที่ว่าคนงานหรือลูกจ้างคนใดมีระบบการหยุดพักผ่อนเป็นพิเศษ พร้อมทั้งแจ้งให้ทราบถึงระบบที่กล่าวนี้

มาตรา 8

การให้สัตยาบันอนุสัญญานี้อย่างเป็นทางการ ตามวิธีการซึ่งกำหนดอยู่ในธรรมนูญองค์การแรงงานระหว่างประเทศนั้น ต้องแจ้งต่อ ผู้อำนวยการสำนักงานแรงงานระหว่างประเทศ เพื่อการจดทะเบียน

มาตรา 9

1. อนุสัญญานี้มีผลใช้บังคับจากวันซึ่งการสัตยาบันของสองรัฐสมาชิกขององค์การแรงงานระหว่างประเทศ ได้รับการจดทะเบียนไว้โดยผู้อำนวยการ
2. อนุสัญญานี้มีผลผูกพันเฉพาะรัฐสมาชิกซึ่งการสัตยาบันของเขาได้รับการจดทะเบียนไว้กับสำนักงานแรงงานระหว่างประเทศ
3. หลังจากนั้นอนุสัญญานี้มีผลใช้บังคับสำหรับรัฐสมาชิกใด ๆ นับจากวันซึ่งการสัตยาบันของเขาได้รับการจดทะเบียนไว้ กับสำนักงานแรงงานระหว่างประเทศ

มาตรา 10

เมื่อการสัตยาบันของสองรัฐสมาชิกขององค์การแรงงานระหว่างประเทศได้รับการจดทะเบียนไว้กับสำนักงานแรงงานระหว่างประเทศแล้ว ผู้อำนวยการสำนักงานแรงงานระหว่างประเทศจะแจ้งให้รัฐสมาชิกทั้งหมดขององค์การแรงงานระหว่างประเทศ ทราบและผู้อำนวยการฯ จะแจ้งให้จดทะเบียนการให้สัตยาบันของรัฐสมาชิกอื่น ๆ ขององค์การฯ ที่มีต่อเนื้อกัน ให้ทราบเช่นเดียวกัน

มาตรา 11

รัฐสมาชิกแต่ละรัฐซึ่งได้ให้สัตยาบันอนุสัญญานี้ ตกลงที่จะนำบทบัญญัติมาตรา 1, 2, 3, 4, 5, 6 และ 7 ไปดำเนินการไม่ช้ากว่าวันที่ 1 มกราคม ค.ศ. 1924 และเพื่อดำเนินการเท่าที่จำเป็นเพื่อให้ บทบัญญัติเหล่านี้เกิดผลเช่นว่านั้น

มาตรา 12

รัฐสมาชิกแต่ละรัฐขององค์การแรงงานระหว่างประเทศ ซึ่งให้สัตยาบันอนุสัญญานี้ผูกพันที่จะนำบทบัญญัตินี้ไปใช้กับดินแดนอาณานิคม ดินแดนซึ่งตนเป็นเจ้าของและดินแดนในอารักขาของตน ตามความในมาตรา 35 ของธรรมนูญ องค์การแรงงานระหว่างประเทศ

มาตรา 13

รัฐสมาชิกแต่ละรัฐซึ่งได้ให้สัตยาบันอนุสัญญานี้แล้ว อาจบอกเลิกอนุสัญญานี้ได้ภายหลังระยะเวลาล่วงไปแล้ว 10 ปี นับจากวันที่อนุสัญญานี้มีผลใช้บังคับ โดยแจ้งต่อผู้อำนวยการสำนักงานแรงงานระหว่างประเทศ เพื่อการจดทะเบียนบอกเลิกดังกล่าวการบอกเลิกนี้จะมีผลจนกว่าเวลาล่วงไปแล้ว 1 ปี นับจากวันที่ได้จดทะเบียนบอกเลิก

มาตรา 14

ในเวลาใดก็ตามที่คณะประศาสน์การของสำนักงานแรงงานระหว่างประเทศพิจารณาเห็นว่ามีความจำเป็น จะทำ รายงานว่าด้วยผลการดำเนินงานของอนุสัญญานี้เสนอต่อที่ประชุมใหญ่ และจะพิจารณาตรวจสอบความปรารถนาว่าควรจะบรรจุปัญหาการแก้ไข อนุสัญญาทั้งหมดหรือแต่เพียงบางส่วนเข้าไว้ในระเบียบวาระการประชุม

มาตรา 15

ตัวบทอนุสัญญาฯ ทั้งที่เป็นภาษาอังกฤษและฝรั่งเศสมีผลเท่าเทียมกัน

วันที่อนุสัญญามีผลใช้บังคับ : วันที่ 19 มิถุนายน ค.ศ. 1923

วันที่ประเทศไทยให้สัตยาบัน : วันที่ 5 เมษายน พ.ศ. 2511

ที่มา : กระทรวงแรงงาน <http://www.mol.go.th/anonymouse/international/3397>